

TISKOVÁ ZPRÁVA

Vladimír Věla: PRECESE

Kurátor: **Petr Vaňous**

Vernisáž: **čtvrtek 20. 4. 2017 v 18 hodin**

Termín výstavy: **21. 4. – 4. 6. 2017**

Místo konání: **Galerie Vyšehrad (nad Libušinou lázní)**

Vladimír Věla (nar. 1980 v Turnově) – absolvoval v l. 1994-1998 SUPŠ v Turnově, v l. 1999-2000 SUPŠ a VOŠ v Jablonci n. Nisou a v l. 2000 – 2006 Akademii výtvarných umění v Praze (ateliér Klasických malířských technik prof. Zdeňka Berana a ateliér Intermediální tvorby prof. Milana Knížáka). V l. 2008 a 2009 se stal finalistou Ceny NG 333 a skupiny ČEZ. Člen volného sdružení EX, s nímž podniká od r. 2011 výstavní projekty. Pravidelně vystavuje od r. 2001. Do kontextu současné české malby zařadily díla Vladimíra Vély např. výstavy III. zlínský salon mladých (KGVU Zlín, 2003), IV. zlínský salon mladých (KGVU Zlín, 2006), Finalisté Ceny NG 333 (NG, Veletržní palác, Praha, 2008), Finalisté Ceny NG 333 (NG, Veletržní palác, Praha 2009), V. zlínský salon mladých (KGVU Zlín, 2009), Motýlí efekt? (Galerie Rudolfinum, Praha 2013), Czech Dream (Czech House, New York, 2015), Jehla v kupce sena (Topičův salon, Praha, 2015).

Pro malbu Vladimíra Vély je dlouhodobě charakteristický příklon k depersonalizovanému tvarosloví, kterým ale není vyjadřována nějaká z hlediska estetiky abstraktní situace, nýbrž procesuální stav související s proměnami uvnitř živé i mrtvé hmoty. Autorem je intuitivně hledána paralela mezi děním v přírodě organické a anorganické. Je to sestup k základním principům pohybu, jež rozehrávají či ukončují rozmanité děje, a to v nano-, mikro- i makro- rozměrech. Pozornost je zaměřena na pohyb, jako motiv proměny, který stojí za neustálým přetvářením věcných stavů, jejichž statická povaha je pouze iluzorní. Věcnost je odhalována ve své trvanlivosti, statickosti a stabilitě jako iluze, což má společné s vytvářením a konstitucí obrazu. Je to svým způsobem analogie.

Podstatný je proces, v němž se vše klíčové odehrává. Vělu zajímá samotný vznik forem, síly, které jsou formotvorné. Kde se berou? Jak a proč vznikají? Malířovu intuici v tomto směru doplňují fyzikální definice a zákony (např. tzv. precese). Bezprostřední imaginace je usměřňována konkrétními znalostmi a rozšiřujícím se vědomím, nebo do nich naopak ústí a otevírá tyto horizonty jako akt poznání „jiným způsobem“, tj. prostřednictvím praktického malířského procesu. Je to jakýsi způsob „malířské falzifikace“, ověřování, testování nějaké původní teze, předpokladu, představy; práce s asociacemi, které probouzí prvotní skvrna nanosená na formát obrazu. Skvrna je vždy barva a tvar zároveň. Každé malířské gesto v sobě obsahuje perspektivu rozvoje. Je v jistém slova smyslu zakládající. Autor tomuto „zakládání“ věnuje koncentrovanou pozornost. Tuší, že někde tady se „rodí“ nejen problémy malířského výrazu a formy, ale v analogické rovině také otázky spjaté se samotným sebe-poznáváním v nejobecnějším smyslu.

Věla pracuje s jednoduchými kompozicemi, které nachází a následně figuruje v rovině barevných vrstev (podobně jako- a zároveň jinak nežli- kdysi Paul Klee). Podstatné je, aby byla co nejvíce zachována jejich vývojová genealogie, způsob, jak k nim dospěl. Přehlednost vztahů, které krystalizují uvnitř pracovního procesu, je střídavě odkrývána i zakrývána. Vzniká tak konkrétní živé vztahové rozhraní zpřítomňované v samotné malířské modelaci, jež je ukotvena v asociacích a obrazotvornosti, tj. v přirozených lidských schopnostech. Obrazy tyto schopnosti rozvíjejí, vyjadřují a dávají jim tvar. Otevírá se před námi neznámý svět, konstrukce a tvarosloví, jejichž konstituce je dána částečně vědomím i podvědomím; vznikají jakési spojité nádoby, jež odkazují na dvojí

řád platnosti, na zrcadlení, které je místy temné až zlověstné, místy naopak vitální a obrodné. Motivy zrození a smrti jsou tu polaritami přirozeného stavu bytí, jež se obnovuje a zaniká v neustále vyvíjeném různosměrném pohybu. Převedeny do čistého jazyka malby bez konkrétnějších předmětných a personalizovaných konotací v sobě tyto obrazy a kresby podržují tajemství neustále se opakujících dějů a otázek spjatých s rozporností, do které nás staví vymezený čas naší fyzické existence. I lidské vnímání, stejně jako vědomí, má své průběhové osy a vyosení, symetrické konstrukce a vývraty, harmonické stavy i pády do chaosu, a v neposlední řadě je také otázkou tvarování, růstu, rozpadu a mizení.

Petr Vaňous

Kolem osy III, 2017, kvaš na papíře

Stupně I, 2017, kombinovaná technika na plátně

Kontakt pro média:

Národní kulturní památka Vyšehrad

MgA. Bohdana Kolenová

propagace, PR

T.: +420 606 937 057

e-mail: kolenova@praha-vysehrad.cz